

היה נוטל

פרק שלישי

סוטה

כ

קשיא דר"ע אדר"ע התם קאמר מחיקה מעבבא. את האונס. דלן זמן שלא נמתקה, אם אמרה "איני שוקה" - יכולה לחזור. ואלא אנסין לה להשקוטה. אכל אם נמתקה המגילה - מערערין אותה על פתקה ואפי' לא קירב הקומץ, דהא "והשקוטה" דרשני. והכא קאמר קומץ מעבבא את האונס, דכל פמה דלא קרב קומץ, אי אמרה "איני שוקה" - לא אנסין לה להשקוטה. וחזרה ואמרה שוקה אני. לר"ע, מהו להשקוטה מלגולה. שיתן מר. דצר מר. שפדים בבר. קודם נתיקה. אלמא נמתמ דצר אחר הס מרים. ואין מריקה על סם קללה דתיקסס נקלה, דהא מקמי נתיקה לכו צני מידקק גינהו.

מתני' מגילתה נגנתה. *צנדי ההיכל. דכל פתבי הקדש שאין ראוין לקרות צון - נגזין, שלא יפזרו. על בית הדשן. שהיא צעורה, שארפין סם פסולי קדשי קדשים ופסולי חינוכים שמתחנן לפנים מן הקלעים. דלמירין שמיטת קדשים (דף קד:). שלשה פים הדשן הס. דהואיל וקדשה בכלי נשרפת צעורה. והאי מתפזרת - היינו נשרפת, דלמיר לקמן (ד' ג:). ולאו שמתחנן הס נשרפות, וקא טעני להא: האומרת "איני שוקה". ואין מגילתה בשירה להשקות בה סוטה אחרת. דצעני פתיקה לשמה, דקמי: ופעשה לה הפה"ן - לה לשמה. המים נשפין. פיון דלמירה "טמאה אני" - דדקה ועומדת היא, ומים המרים לא ניפנו אלף לצבר את הספק. מערערין אותה. דלמלא טוהרה היא, ומתממת קמימטה קלמרה. מתפזרת גידין. הגידין שצנתייה נופסין, ונראות פמליה גידין, וגם צערה נעשית שפיה שפיה של נפיתה. והכי פניה פספסי: זמין שרביטין מוזקין צה. שלא תפזר העורה. שצרי נגזר, או עזרת גשים שפלא דרזן סם. ולקמיה פריד: והא אמרין צענלא דשצרי נגזר לא נקדשו, וכ"ש עזרת גשים, ומת מוסר ליפנס למטנה ליה. תדע שזכות תורה לה. פתחה ותלמד פסקת סוטה שהיכות פולה. דלפינן מ"ונקטה ונקטה זרע" - ונקטה ע"י זכות פדי זרעית זרע ע' קדשים, ו"א יסר, דמפרש צנמי. מלמדה תפלות. מפרש צנמי. רבי יהושע אומר רוצה אשה בקב ותפלות. גרסינן. וצנמיה מפרש מאי קלמרי מבות פירושין. מפרש צנמי: למפה את עצמו צנמליס, להראות שהוא עניו וזניע. גמ' לבלה. סופר. אם תחסר אות אחת. גנון א' ויה' ילהיס אמת" (ירמיה י). או פיתר אות חמת, גנון "צנמליס צנלו ילהיס". דבר אחד יש לי. לקמן מפרש מאי פשוטה היא זו. פתב שייבל למחות. ורבי ישמעאל סבר מוסקין לה מן הסורה, ולא צעי פתיקה לשמה. ואקדשת סוטה לחודה קא קפיד. מאי קאמר ליה ומאי מהדר ליה. מאי קאמר ליה ר' ישמעאל דקא מקדר ליה ר"מ: דצר אחד יש לי

ס"א צניו

[לעיל יט:]

וע' תוספות פסחים כב. ד"ה טבול יבמות ז: ד"ה וראה וזמ"ס זכמים לב. ד"ה ובתמח"ס

וע' תוספות לקמן כא: ד"ה בן עזריא

ס"א חינו וכו' בפסוקא בנמי לקמן כא: ומוכח סם דלא גרסינן הכי במשנה ו"כ בכו"ט

א"כחוות סב: וע' תוספות לקמן כא: ד"ה רולח עירובין ג.

הגהות הב"ח (א) גמ' או תימר אות א': (ב) רש"י ד"ה קשיא וכו' קודם ובלא חמר דר"י:

[לעיל יז:]

עירובין יג.

גליון הש"ס

מתני' מערערין אותה. עין פס"י ארוב לט כט: שם מכלל אומר בן עזאי וכו'. ע' תגייה ד' ג' פ"א תד"ה גשים לשמות:

קשיא דר' עקיבא אדרבי עקיבא: התם אמר מחיקה מעבבא, והכא אמר קומץ מעבבא! תרי תנאי ואפי' דר"ע. איבעיא להו: אמרה "איני שוקה" מחמת ברייתא, וחזרה ואמרה "שוקה אני", מהו? פיון דאמרה "איני שוקה" - "טמאה אני" קאמרה, וכיון דאחזיק נפשה בטומאה *לא מציא הדרה בה. או דילמא, פיון דאמרה "שוקה אני" - גליא דעתה דמחמת ביערותא הוא דאמרה? תיקו. אמר אבוה דשמואל: בצרוד שיתן מר לתוך המים. מ"ט - דאמר קרא "מי המרים" - שפדים בבר. s מתני' יעד שרא נמתקה המגילה אמרה "איני שוקה" - מגילתה נגנתה, ומנחתה מתפזרת על הדשן, ואין מגילתה בשירה להשקות בה סוטה אחרת. הנמתקה המגילה ואמרה "טמאה אני" - המים נשפין, ומנחתה מתפזרת על בית הדשן. *הנמתקה המגילה ואמרה "איני שוקה" - מערערין אותה, ומשקין אותה בעל פתקה. אינה מספקת לשותות עד שפניה מוריקות ועיניה בולטות, והיא מתממאת גידין. והם אומרים: *הוציאה, שרא תטמא העורה. ואם יש לה זכות - היתה תורה לה. יש זכות תורה שנה אחת, יש זכות תורה ב' שנים, יש זכות תורה ג' שנים. *מפאן אומר בן עזאי: *תייב אדם לרמד את בתו תורה, שאם תשקה - תדע שהזכות תורה לה. ר"א אומר: *כל המלמד בתו תורה * (פאי'ו) לומדה תפלות. ר' יהושע אומר: *רוצה אשה בקב ותפלות מ' קבין ופרשות. הוא היה אומר: *חסיד שוקה, ורשע ערום, ואשה פרושה, ומבות פרושין - הרי אלו מבלי עולם. s גמ' *א"ר יהודה אמר שמואל משום ר"מ: כשהייתי קמד תורה אצל ר"ע הייתי מטייל קנקנתום לתוך הדיו, ולא אמר לי דבר. כשבאתי אצל ר' ישמעאל, א"ר: בני, מה פואכתך? אמרתי לו: לבקר אני. אמר לי: בני, הוי זהיר, שפואכתך מלאכת שמים היא. שמא תחסיר אות אחת או (א) תתיר אות אחת - נמצאת אתה מחריב את כל העולם כולו. אמרתי לו: דבר אחד יש לי שאני מטייל לתוך הדיו, וקנקנתום שמו. אמר לי: וכי מטיילין קנקנתום לתוך הדיו? התורה אמרה "ומחה" - פתב שייבל לפחות! מאי קא"ר ומאי קא מהדר ליה? הכי קא"ר: לא

מגילתה נגנתה. ירושלמי: תני, נגזת חתם לירו של היכל, למה - נשבל לשחקה. לול קטן היה שם, ושם המים נשפכים! תני: אין צון משום קדושה. מהו לגבל צון את הטיט? מה צנך, המים נשפכים! תני: יש צהם משום קדושה. נמתקה המגילה ואמרה "איני שוקה" מערערין אותה. למה - שגרמה לשם שימתק. כמה ימתק? תני רבי חנין, צ"ש אומרים: חמת, וצה"א: שמים. *אמר ר' ירמיה למחוק לה מה"ת איבא בנייהו. תימה לרבי: והא צימי ר"מ נפקסו כצר המים המרים כדלמרי צני צתרא (לקמן דף טו.) דרי יומין צן זכאי הפסיקו! ועוד, האמר רבא (לעיל ד' י:). מגילת סוטה שכתבה קודם שמקבל עליה שבעה - לא עשה ולא כלום. א"כ מ"ט דמ"ד מוסקין לה מן התורה? וליכא למימר: מ"ד מוסקין לה מן התורה לית ליה דרבא. א"כ אמאי אמר לר"ש לעיל (ד' י:). כדי נכסבה? לימא: לית ליה דרבא! אלא הכי משמע: דצהא דרבא - כ"ע מודו. ואיכא למימר מ"ד מוסקין לה מה"ס - כגון אס נכתבה אותה פרשה בתורה לאחר שקבלה עליה שבעה, אע"פ שהסופר לא נכתבין לשם סוטה אלא לשם ס"ת. ומה שאין מטיילין קנקנתום לתוך הדיו לפרשת סוטה אפי' בזמן הזה - משום דכתיב צה "ומחה", דבעין כתב שיכול למחות. וכיון דס"ל מוסקין לה מן התורה - ש"מ דקסדר דלאותה פרשה, אפילו כחובה בתורה, קפיד קרא דצעני שיכול למחוק.

אבל תורה דסתמא בתיב הכי נמי דמחקין. לפוס האי דיחוי ה"מ למיפרך: וכי לית ליה לת"ק הא דתני: *כל גט שנכתב שלא לשם אשה פסול. כ"כ, היה עובר בשוק ושמע קול סופרים מקרין וכו'? וה"מ לתרוצי: דילמא עד כאן לא אמר גבי גט דסתמא פסול - משום דאשה לאו לגירושין עומדת, אכל סוטה אחר שקינא לה ונסתרה - סתמא להשקות עומדת, כדלמרינן צריש מסכת זכמים (דף צ:). א"כ, עד כאן לא פסלינן גבי גט אלא משום דהתם "וכתב לה" אמר רחמנא וכו'. מיהו, היכא דאינתיק לשם רחל - לא הדרא מנתקא ע"י מחיקה לשם לאה. ולרבי אחי צר יאשיה נמי, אע"ג דעשייה דידה מחיקה היא, מיהו מהני קלת דכתב צסתמא "ועשה לה" ולא כתב "ומחה לה" - דרשינן ליה נמי אכתיבה, דצעני דלכתוב לשם אלות צעולם. מיהו אחי נמי האי דלא כתב

[גיטין כד.]

תוספות שאנן

שהיא בטמאה: דאמר קרא מי המרים שפדים כבר קודם מחיקה אלמא מחמת דבר אחר הם מרים ואין מיריות נקרא על שם בריקותן דהא מקמי מחיקה לאו בני בריקה נינהו. ל"ה: מתני' מגילתה נגנת בצד ההיכל דכל כתבי הקדש שאין ראויין לקרות בהן נגזין שלא יתבזו: ומנחתה מתפזרת אבית הרשן דהואיל וקדשה בבלי נשרפת בעורה והאי מתפזרת בעורה היינו נשרפת כדא' לקמן ואלו שמתחנן נשרפות וקא חשיב לה להא האומרת איני שוקה. ל"ה: והיא מתממאת גידין פ"ה הנדון שבלחיה נופחין ונראות מלאה גידין וגם בבשרה נעשית שינה שיטה של נפחה והכי תניא בספרי: כיון שרביטין מוזקין בה: שאם תחסר אות אחת כגון אלף וכו' אלהים אמת או תתיר אות אחת בראשית בראו אלהים וה"ד מאיר פ' כגון תה על הוה (א) אחרון ו"ד מברך את השם:

או נכאה ל"ל אס ויסקו ו"ד על הוה אחרון נמלא מברך אס השם.

היה נוטל פרק שלישי סוטה

כתב "וכתב לה" אע"ג דנכתבה לשם אשה אחרת - דכשר. לפוס דיומי דרב נחמן בר יצחק, א"כ הא דקאמר הכא: התם "וכתב לה" אמר רחמנא, אבל הכא לא כתיב אלא "וכתב", "לה" כתיב גבי עשייה - והא צפרק "כל הגט" (גיטין דף ג:). מפרש מ"ט פסלין לכל הני גיטין, אי כתיב "ונתן ספר כריתות" - הא למעוטי האיך קמא שנכתב שלא לשם אשה, כתב רחמנא "וכתב". ואי לא כתיב אלא "וכתב" - הא למעוטי האי, דלא איהו כתב לה, אבל יש לו ב' נשים דאיהו קא כתב לה, כשר - כתב רחמנא "וכתב לה", דמעטין היו לו שתי נשים וכו'. אלמא דמעטין התם מ"וכתב" גרידא היכא דנכתב לשם אשה אחרת! וי"ל: דשאני התם, דלא הוה צריך למיכתב אלא "ונתן לה ספר כריתות", הילכך הוי "וכתב" קרא ימירא, למעוטי נכתב לשם אשה אחרת. אבל הכא לאו ימירא הוא האי "וכתב", הילכך לא ממעטין הוי מיניה אלא היכא דלא אכתביב לשם אלוה צעולם, כדכתיב: "וכתב את האלוה". הא מני ר"ע היא ובזכות סבר לה ברבנן. פירש ר"י: דאשכחן הכי בצפרי וצירושלמי צהדיא דסבר ר' עקיבא זכות מולה. דגרס צירושלמי: מני, ר' טרפון אומר: כל זכרונות שנאמרו בתורה - לטובה, חוץ מזה שהיא של פורענות. אמר לו ר"ע: אילו נאמר "מוכרת עון" ושתק - הייתי אומר כדברך, הא אינו אומר "מוכרת זכרון" אלא לטובה. אבל אי לא הוה אמר ר"ע צהדיא דזכות מולה - הוה מוקי לה כרבי דמתני' (לקמן ד' כג:) וסבר לה כרבי שמעון. ונראה דלא הוה מלי לאוקמא כרבי, דמדסיפא רבי - רישא לאו רבי. ועוד איכא למאן דאמר צפ"ק (לעיל דף ו:). דצמתנוונה פליגי רבי ורבנן. לא טמא מת אלא אפי' מת עצמו. קשיא לר': דהכא משמע דמכניס מת חמור מטמא מת הנכנס. וצפרק צתרא דעירובין צסופו (דף קד:), אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל: המכניס טמא שרץ במקדש - ועד נקבה תשלחו - מי יש לו טהרה במקוה. ומת נמי אין לו טהרה במקוה! (א) ויש לתרץ: דהתם מירי צמכניס שרץ שלא נגע בו, ושרץ לא מטמא צמשא. ולהכי נקט נמי שרץ ולא נצילה, דאם נטמא המכניס - תיפוק ליה משום גופו שהיה נכנס טמא שרץ צמקדש. והכא ה"פ: ולא טמא מת בלנד אמרו, לאחר שפירש מן הטומאה, אלא אפי' מת עצמו, דהויה טומאה צחיצורין צמכניסו, דחמירי טפי מטומאה שלא צחיצורין, כדאיתא צפ" שני דמסכת ע"ז (דף לו:).

חוץ מפרשת סוטה. ופסי' צס"ת. משמו. של ר"מ. שבמקדש. של כל סוטה וסוטה. מאי בינייהו. פלוני, צמאי קמיפליגי, צלויזה טעמא. למחוק לה. מפרשת סוטה צצספר תורה; לת"ק - מתקינין, לר' יעקב - לא מתקינין. בי הני תנאי. דאיפליגי נמי צכתיבה לצמא. תורה אור דאיתיק. מפל גזים לצמא של זו. אמר רב נתן וכו'. איהו נמי פריך דהני פנאי לאו בי הני פנאי, ופריך לאידך גיסא, ואית ליה נמי דרב פפא. וה"ק: איכא למיפריך להאי גיסא, ואיכא למיפריך להאי גיסא. כתב. לה גט לגרש את אשתו, ונתנה מלגד. בן עירו. ששמו פשמו, והוא מלוכה העיר. שמי בשמד וכו'. ונני עיר אמת חננו, וגט זה ראוי לי. תנייה לי וחגרש צו את אשתי. פסול לזה לגרש בו. דלרשב"א - לצמא, דכתיב: "וכתב לה ספר כריתות". והכא נמי כתיב: "ועשה לה הפה". מני. הא דקמני דנין ששמה נצקת - ר"ע היא, דלמר מקריב מנכסה ואח"כ משקה. דאי לא תהיה צרישה - לא הוה מיצדקה עד שתקרב מנכסה, דכתיב "ונקרת עון". הא אמר אין זכות תולה. צמתני' (לקמן ד' כג:). ר"ע היא דאמר לעיל (ד' יט:): משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור צה. אלמא מקריב לה קודם שתפסה. במחנה לוויה. צהר הצית. דהא עזרת גזים וגם שער נקור לא נקדשו צקדושת עזרה, וברי הן פשלו הר הצית. עמו במחיצתו. וצדק נמי היו ג' מנחות; לפניו מן הקלעים - מנחה צקינה, והלוים יטנו סביב למשכן העדות" (צמדכ א) - זה מנחה לוויה, והדגלים ג' פרחות - זה מנחה ישראל. ומשה היה לוי וקאמר "עמו". שמיא תפריס גדה. אגב ציעמותא דמים המרים. והנה והנה והנה ובעל קרי חסורים צמנחה לוויה, דלרשב"א צפסיס צצק "אלו דברים" (ד' סו.). פחדא צמית. דאנה צקינה צה פתאום, אלס דואנת פמא צבוא אוציס להורגה - לזמת את המקור מלהוציא דם, ופסי' צצעת וקסה. והיה צנה - דאנה אימאר, דקמני: הגיע צעת וקסה ולא צדקה - טמאה, מפני שאורם צמנו צה. ר"מ אומר: אם היטה צמנחה והגיע צעת וקסה ולא צדקה - טהורה אם צדקה פתרין וצמנחה טהורה, ולא "אמר אורם צמנו צה", פחדה מסלקת את הדמים. ביערותא. הבה פתאום, גנון זו עלס היטה פריה עד עכשיו, ופתאום היא מרגשת צצעה. וכן צצספר, צצאת לה שמושת מקדשי פתאום. מרפיא. הדמים, פתם את המקור. מני מתני'. דקמני: יש זכות מולה ג' שנים. בדי הפרת העובר. דרשי: "ונקטה וגורעה ורע", ורעה הוא אומר: "רע יעבדנו יסופר" - רע צראוי צספר. רבי ישמעאל אומר: שנים עשר חדש, ואע"פ שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, דכתיב: "לחן מלכא מלפי ישפר עריך וחטוד בצדקה פרוק ועוניתו במוחן ענין חן

התם - "וכתב לה" אמר רחמנא, בעיניו כתיבה לששמה. הכא נמי "ועשה לה" מאי עשייה - מחיקה. s. אינה מספקת לשותת עד שפניה" [כו]. s. מני - ר"ש היא, דאמר: מקריב את מנחתה ואח"כ משקה, דכמה דלא קרבה מנחתה לא בדקי לה מיא, דכתיב: "מנחת זבון מזבת עון". אימא סיפא: יש לה זכות - היתה תולה לה, אתאן צרבנן. דאי ר"ש - האמר: אין זכות תולה במים המרים! אמר רב חסדא: הא מני - ר"ע היא, דאמר: מקריב את מנחתה ואח"כ משקה, ובזכות - סבר לה צרבנן. s. והם אומרים הוציאנה" וכו'. s. מ"ט - דדיקמא מתה. למימרא דמת אסור במחנה לוויה? * והתניא: הטמא מת מותר ליפגם למחנה לוויה. ולא טמא מת בצדק אמרו, אפי' אפי'ו מת עצמו, שנאמר: "ויקח משה את עצמות יוסף עמו", עמו במחיצתו! אמר אביי: ישמא תפרום גדה. למימרא דבעיותא מרפיא? אין, דכתיב: "ותחלחל המלכה מאד", * ואמר רב: שפירסה גדה. והא אגון * תנו: חרדה מסקת דמים! פחדא צמית, ביערותא מרפיא. s. "יש לה זכות היתה" וכו'. s. מני מתני'? לא אבא יוסי בן חנן, ולא ר"א בן יצחק איש צפר דרום, ולא רבי ישמעאל. דתניא: אם יש לה זכות - תולה לה שלשה חדשים, בדי הפרת העובר, דברי אבא יוסי בן חנן, ר"א בן יצחק איש צפר דרום אומר: ט' חדשים, שנאמר: "ונקטה וגורעה ורע", ורעה הוא אומר: "רע יעבדנו יסופר" - רע צראוי צספר. רבי ישמעאל אומר: שנים עשר חדש, ואע"פ שאין ראיה לדבר - זכר לדבר, דכתיב: "לחן מלכא מלפי ישפר עריך וחטוד בצדקה פרוק ועוניתו במוחן ענין חן

תוספות שאני

למחוק לה מן התורה פרשת סוטה שבספר תורה לת"ק מחיק' לר' עקיבא דא מחיקין: אבל תורה דא מחיקא הכי נמי דמחקין ואת מאי שני מיהא דאמר' בנישן היה צמנחה דעל לבי בנישאת ויהב ספר תורה לדבותהו אמר רב יוסף למאי נחוש לה אי משום כריתות הא בעי' וכתב לה לשמה אלמא אמר' דאע"ג דהתם כתיב לא אמר' [דהוי] לשמה ורוחק הוא לומר דרב יוסף פליג ארב פפא דהכא ואמר דשאני גמ דאפי' כתב הסופר שם אשה ושם האיש לא מחי אם לא אמר ליה הבעל שכתוב הנה אבל הכא גבי סוטה מנחת סוטה שכתבה בלא אמירת האשה כשרה ומש"ה אמרין דבין דתמא כתיבא ה"ל דמחקי. אבל ק' דהכא משמע דלחלחל עריך יותר ופי' בריש פ' כל הגט. אבל ק' מאי האי דקאמר בתר הכי דר' אחא לית ליה כתב לגרש את אשתו ונמקד לטובה כדפרי', וי"ל דמ"מ פריך הכי דבין דלית ליה לשמה א"כ לא לחדשו נמי גבי זכב לה לשמה כי היכי דלא דריש ליה גבי סוטה: למימ' דמת אסור ליכנס למחנה לוויה. אבר הבית דהא עזרת נשים ושער נקור לא נתקדשו בקדושת העזרה והיו הן כשאר הבית. ליה: ואת' מאי מקש' מדרבנן מיהא אסור דרבי אמר' התם חצר חדשה שחדשו בה דברים הרבה שאין מבויל יום וטמא מת נכנס במחנה לוויה וגם תנן במס' כלימ' מקודש ממנו החיל שאין גרים וטמאי מתים נכנסין לשם. וי"ל דיש חלוק בין הכא דאיתר לו טומאה אוקדש שנכנס לשם או אמר' דאסור ליכנס במחנה לוויה אבל היכא דאידע לו תוך המחנה או מותר להיות שם דה"ל אמר' במס' מיד אידע קרי באחר יום היה הולך במסביב לכות המבילה ובשחזור בו לא אצל אחיו הכהנים: אלא אפי' מת עצמו וק' מאי אפי' אדרבה מת קיל טפי כדאמר (צעירין ק"ד)

ביעותא מרפיא

צתרא דנדה (דף עה). צגמרא, צ"ש אומרים: כל הנשים מחות נדות, מ"ט צ"ש - אגב ציעמותא [דמלאכל] דמותא חזיא, וצ"ה פליגי עליה. וקא מקשה התם: אלא הא דתניא, צ"ש אומרים: איכל הנשים מתים זבין, קרי כאן "מזכרו" ולא מחמת אונסו! אלא טעמא דצ"ש וכו'. אלמא דלא אמרי' ציעמותא מרפיא! וי"ל: ציעמותא דמלאך לא מרפיא, דלא חזי אלא צעעת הולאת הנפש. יש זכות תולה שנה אחת. ירושלמי: יש זכות מולה שנה אחת - מנצודנדר, לקמ' ירחין תרין עשר. יש זכות מולה שתי שנים - מלמנון, ויהי לשנתיים ימים" (שמואל צ ג). יש זכות מולה שלש שנים - מאחאב, וישצו שלש שנים אין מלחמה" (מלכים א כג). אמר ר' יוסי: כל * איתן שלש שנים היה עסוק צמנות, וכל איתן שתי שנים היה עוסק צמורה. מנחת זכרון - כלל, "מוכרת עון" - פרט. כמדומה הכי פירוש: אימא דמ"מנחת זכרון" ליכא למילף זכרון זכות אלא זכרון עון, ואין בכלל אלא מה צצפרט! אם אומר אשה כן - לא נמנחת מדת הדין מקופחת? מה אם מדת הפורענות מעוטה - הרי מוכרת, מידת הטובה מרובה על אחת כמה וכמה! אלא "מנחת זכרון" - יש לה זכות, "מוכרת עון" - אין לה זכות. (א) ועי' תוספות מנחות לה: ד"ה אין

ממא שרין שנכנס לעזרה חייב והמכניס שרין למקדש פטור משום דכתיב מוכר עד נקבה תשלחו מי שיש לו טהרה במקוה מת נמי אין לו טהרה במקוה וי"ל דפלוניתא דתנאי היא התם. (א) יש במונו טהרה במקוה דרשין כדאמר בפ' דר' עקיבא דיש במונו טהרה במקוה בעי גבי מופין דהתם איצטרך קרא במפין לומר דבעי במונו ה"ג כתיב מוכר לך' דבעי במונו. עמו במחיצתו ובמדיבר נמי היו ג' מחנות לפניו מן הקלעים מחנה שכניה והלוים יהו כביב למשכן העזרה זה מחנה זה מחנה לוויה ומשה לוי היה וקאמר (עמי) [עמי] ליה: ואשכח קרא דאמר ותני פי' בהארבת ומן כלומר דקרא כתיב כשהב' מאריך ומן ע' ג' פעמים הלכך הו"ל ג' שנים: דלמא